

[H. C. Hansen.]

har været fremme: har statsministeren forhandlet personer i sin regering med de to partier, som han har truffet aftaler med, og har statsministeren givet løfter direkte eller indirekte om en kommende udskiftning af visse folk?

For at spørge helt åbent: Skal udenrigsministeren og forsvarsministeren træde tilbage efter den 5. juni? Er det aftalt, er det ordnet — sådan holdt i beredskab? Ja, men så lad os få det at vide, det klarer jo mange forskellige spørgsmål, som ligger svævende. Og i denne forbindelse må vi af mange grunde udbede os et helt klart og udtømmende svar på følgende: Er den højtærede statsminister enig eller uenig i de udtalelser og henstillinger, hans udenrigsminister har fremsat og rettet til os i stationeringsproblemet?

Jeg har allerede sagt, at vi forbeholder os vor stilling til dette problem. Men ikke mindst på baggrund af statsministerens ejendommelige og yderst uklare udtalelser i Silkeborg synes vi, at han må give klar og udtømmende besked. Udenrigsministeren har sagt til os gentagne gange, at han ønsker stationering af visse fremmede styrker her i landet, og vi er gået ud fra, at hans henstillinger er fremsat på regeringens vegne. Vi har forstået, at han talte på regeringens vegne. Har han gjort det? Gør han det stadig?

Jeg forstår, at når regeringen med megen hån afviste socialdemokratiets tilbud om fortsættelse på de vilkår, vi stillede op, skyldtes det, at regeringen ikke ville fortsætte en måned på sådanne vilkår, at dens eneste opgave simpelthen var at stå som garant overfor folkeafstemningen og så iøvrigt have lov til at administrere tingene, indtil den måtte demissionere. Hvilke tilsagn har regeringen da opnået, som har foranlediget den til med det radikale venstre og retsforbundet som støtte alligevel at fortsætte på ubestemt tid?

Jeg tror, at det vil være af værdi både for tinget og for offentligheden, om der gives klare svar på disse spørgsmål.

Det oplæg, der forekommer i den radikale presse, tyder på, at redaktørerne regner med, at det radikale venstre enten har fået en vis sikkerhed for, at udenrigsministeren og forsvarsministeren skal falde efter den 5. juni, eller at man efter denne dato kan regne med, at socialdemokratiet vil dække

regeringen ind på de områder af udenrigspolitisk eller forsvarspolitisk karakter, hvor det radikale venstre måske kunne tænke sig at spille op.

En indskudt bemærkning med hensyn til det kommunistiske parti. Jeg har set den iver, visse borgerlige blade udfolder for at slå os sammen med kommunisterne. Jeg tror, man skal standse disse forsøg. Vi har intet tilfælles, og vi ønsker intet fællesskab at have med kommunisterne, og lad mig sige klart, at kommunistisk spekulation i den foreliggende situation interesserer os ikke, hverken i dag eller fremover. I anledning af de formodninger, som synes at leve i den radikale presse, forekommer det mig, at her må skabes klarhed.

Om det radikale venstre har tilsikret regeringen en fredelig tilværelse indtil nyvalg, såfremt et par ministre falder efter grundlovsvedtagelsen, ved jeg ikke, men for en ordens skyld vil jeg allerede nu fremhæve stærkt og lige ud, at socialdemokratiet ønsker denne regerings fald. Vi har sagt dette forud for debatten her i dag, og vi står ved det. Denne besked, at vi ønsker denne regerings fald, har adresse både til regeringen og til det radikale venstre. Man skal ikke regne med, at det er muligt den ene dag at træffe en politisk aftale mellem regeringen og to partier i denne sal, en aftale, som måske bare skal løbe for en måned, og så regne med, at i den resterende del af perioden indtil et valg til efteråret må så socialdemokratiet dække regeringen ind udenrigspolitisk. Vore vælgere, først og fremmest arbejderne i dette land, har stillet sig loyalt overfor en udenrigspolitik og forsvarspolitik, som er rigtig af hensyn til landet. Hvis man tror, at så kan man ganske roligt lave indenrigspolitiske kabaler udenom disse befolkningsgrupper, forregner man sig.

Jeg kan da love regeringen skarp opposition. Den løb i 1950 fra sine løfter til vælgerne. Den gør det samme denne gang. Den har ladet sig ting byde, som gør, at man med rette kan spørge, om den ikke har mistet sit ansigt. Den har for at holde socialdemokratiet ude fra regeringsmagten handlet sig tilrette med partier, som den voldsomt bekæmpede under valgkampen.

Jeg venter besvarelse af de spørgsmål, jeg har stillet.

Jeg skal slutte med at gentage, at socialdemokratiet ønsker denne regerings fald,